

Zákon o přímých daních č. 76/27 Sb. v hlavě V., jednající o dani domovní, a v § 126 v bodě 8 prohlašuje vyňatými z daně domovní budovy (samostatně používaná křídla budov, celá patra), sloužící výlučně a trvale jako provozovny a skladiště k účelům výroby. Předpisy tyto platící výhradně jen pro obor přímých daní státních, nemají ustanovení, že by objekty vyňaté z daně domovní nesměly býti postiženy poplatky, jež mohou obce požadovati od svých poplatníků na základě své berní výsosti. Zákonem tuto berní výsost obcí upravujícím je obecní fin. novela č. 329/21 Sb. Podle § 28 této novely jsou obce oprávněny vybírat poplatky, a byla vláda zmocněna, aby vydala pro hlavní druhy vzorná pravidla, jež musí dle § 43 obsahovati i ustanovení, dle jakého měřítko se poplatek vyměřuje, tedy i ustanovení o vyměřovacím základu poplatku.

§ 1 cit. pravidel, shodný s ustanovením čl. I v § 3 odst. 1 a čl. II v § 14 odst. 1 vl. nař. č. 15/28 Sb., stanoví základ pro vyměření všeobecného vodného a poplatku za užívání obecních stok; je to nájemné nebo nájemní hodnota objektů podrobených poplatkům. Běží-li o objekty, ohledně nichž nájemné (nájemní hodnota) pro účely daně činžovní se berní správou neupravuje, plyne z berní výsosti obce, když pozitivním předpisem opak není stanoven, že si obec může tam, kde finanční úřady státní nájem resp. nájemní hodnotu neupravují, tuto nájemní hodnotu jako vyměřovací základ pro obor své finanční působnosti samostatně vyšetřiti a stanoviti. Takovou normou je předpis § 5 odst. 6 pravidel, shodný s čl. I v odst. 5 § 3 a čl. II v odst. 5 § 14 vl. nař. č. 15/28 Sb. Podle něho obec může, neposkytují-li spisy berní správy úplného podkladu pro vyměření poplatků, žádati potřebné údaje od majitelů a stanoviti vyměřovací základ samostatně. Předpis ten v této všeobecnosti nutno vztahovati i na budovy (části budov) vyňaté z daně domovní podle č. 8 § 126 zák. č. 76/27 Sb. Není proto důvodna námitka, že ustanovení pravidel, dle něhož osvobození od všeobecného vodného a poplatku za užívání obecních stok nevztahuje se na tyto objekty, není kryto zákonem proto, že pro vyměřování poplatků z těchto budov není vyměřovacího základu. Bylo proto stížnost v této části zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.558.

Školství: * Koná-li učitel zkoušku učitelské způsobilosti pro školy občanské ve dvou částech ve smyslu výnosu ministerstva školství a národní osvěty ze 3. září 1925 č. 55.100-I, nelze uznati uplatnění nároku na náhradu výloh ve smyslu usnesení vlády Československé republiky ze 6. dubna 1922 (výnos min. školství a nár. osvěty ze 14. června 1922 č. 2140) z důvodu cesty k vykonání první části zkoušky opožděným, byl-li tento nárok uplatněn ve 14denní lhůtě po vykonání druhé části zkoušky.

(Nález ze dne 23. listopadu 1934 č. 21.867.)

Prejudikatura: Srv. Boh. A 8704/30, 8843/30.

Věc: Adolf S. v K. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o diety.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním na zř-u v Praze z 23. dubna 1931 st-l uváděje, že se podrobil v době od 16. do 21. listopadu 1930 a od 8. dubna do 16. dubna 1931 zkoušce učit. způsobilosti pro občanské školy z II. oboru ve 2 oddílech, předložil po ukončení celé zkoušky úspěšným vykonáním druhého oddílu jejího cestovní deník, žádaje o přiznání náhrady výloh cesty a stravování za obě uvedená období.

Zřr výnosem z 30. prosince 1931 žádost st-lovu za náhradu cestovních výloh, vzešlých vykonáním I. části zkoušky učit. způsobilosti pro školy občanské, zamítla, poněvadž likvidace cestovních výloh byla předložena ošv-u ve F. teprve dne 25. dubna 1931 (zkouška se konala od 16. do 21. listopadu 1930), tudíž po uplynutí 14denní preklusivní lhůty, stanovené usnesením ministerské rady z 6. dubna 1922, čímž žadatel pozbyl nároku na náhradu za tuto cestu.

Odvolání z tohoto výnosu žal. úřad výnosem z 19. května 1932 zamítl z důvodu výnosu zřr-y, podotknuv k věci zároveň, že důvodem pro přiznání cestovních výloh jest, jak plyne ze všeobecných předpisů spornou právní otázku upravujících (státně-úřednických), jež dlužno na daný případ aplikovati, cesta konaná za účelem vykonání zkoušky (zkoušky dílčí) a že tedy stanovisko zaujaté v nař. rozhodnutí nelze shledati nezákonným.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle usnesení vlády Československé republiky ze 6. dubna 1922, publikovaného výnosem min. škol. a nár. osvěty z 14. června 1922 č. 2140 pres. (Věstník téhož min. z r. 1922 č. výnosu 106) jest státním zaměstnancům, kteří podle předpisů, platných pro jejich služební odvětví, jsou povinni se podrobiti odborné zkoušce, tuto zkoušku po prvé podstupují a musí se k ní odebrati do místa jsoucího mimo jejich úřední místo, poskytovati odškodné ve formě náhrady jízdného, diet (stravného) a příplatku za noc. Odškodné dlužno požadovati řádným cestovním účtem nejpozději do 14 dnů po vykonané zkoušce. Promeškáním této lhůty zaniká nárok na odškodné.

Podle nál. z 26. června 1930 č. 10625 (Boh. A 8704/1930) a nál. z 23. října 1930 č. 16281 (Boh. A 8843/1930) má v důsledku ustanovení § 10 odst. 2 parit. zák. č. 274/1919 Sb. nárok na odškodné po rozumu citovaného usnesení vlády také učitel veřejné školy národní za cestu k vykonání dílčí odborné zkoušky pro občanské školy (zkoušky způsobilosti učit. pro občanské školy).

Předmětem sporu je v přítomném případě jediná právní otázka, totiž otázka, od kterého časového momentu počíná plynouti 14denní preklusivní lhůta, stanovená v cit. usnesení vlády pro uplatnění nároku na odškodné, vykoná-li učitel zkoušku učit. způsobilosti ve dvou částech, od sebe časově oddělených. Stížnost přidržujíc se doslovného znění cit. usnesení vlády, hájí názor, že k zachování nároku na odškodné stačí, uplatní-li učitel nárok ten v celku do 14 dnů po vykonání druhé části zkoušky, naproti tomu podle názoru žal. úřadu ztrácí učitel nárok na odškodné z důvodu vykonání první části zkoušky, jestliže toto odškodné neuplatnil řádným způsobem ve lhůtě 14 dnů od vykonání této první části zkoušky.

Nss nemohl se přikloniti k tomuto stanovisku žal. úřadu.

Podle výnosu min. školství z 3. září 1925 č. 55.100-I (Věstník z r. 1925 č. výnosu 108) byla připuštěna možnost vykonati zkoušku učit. způsobilosti pro školy občanské ve dvou částech tím způsobem, že zkouška takto po částech konaná musí býti ukončena nejdéle v půldruhém roce, a to u téže komise. Výsledek částečné zkoušky oznámí zkušební komise zkoušenci pouze ústně, teprve po zkoušce v obou částech úspěšně vykonané vydá kandidátu vysvědčení způsobilosti pro školy občanské.

Z těchto ustanovení plyne, že zkouška učit. způsobilosti pro školy občanské, konaná ve dvou částech, jest po stránce věcné jeden celek a že zkoušku tu jest považovati za vykonanou teprve, podrobí-li se učitel v předepsané lhůtě i druhé zkoušce částečné; naproti tomu o učiteli toliko s první zkouškou částečnou nelze ještě říci, že »vykonal« zkoušku učitelské způsobilosti pro školy občanské.

Stanoví-li pak usnesení vlády z 6. dubna 1922 jako počátek 14denní lhůty k uplatnění nároku na odškodné den po »vykonané zkoušce« — nikoli jako na př. v § 11 nař. min. vnitra, sprav. a fin. z 3. července 1854 č. 169 ř. z. »po vykonané služební cestě« — pak nutno v případech konání zkoušky učit. způsobilosti ve dvou částech podle nahoře cit. výnosu min. školství z 3. září 1925 č. 55100-I počátek oné 14denní lhůty připnouti ke dni, který následuje po dni ukončení druhé části zkoušky učit. způsobilosti, neboť teprve ukončením této druhé části zkoušky je zkouška učit. způsobilosti pro školy občanské vykonána. Dlužno proto uznati nárok na odškodné z důvodu cesty vykonané za účelem podrobení se první části zkoušky za uplatněný včas i tehdy, byl-li uplatněn nejpozději do 14 dnů po ukončení druhé části zkoušky.

Právní stanovisko, na němž žal. úřad založil své rozhodnutí, nelze tudíž uznati za souhlasné se zákonem a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.559.

Stavební právo. — Řízení správní: * Nájemníkům nepřísluší odvolací právo proti demoličnímu rozkazu vydanému podle § 44 statutu města Trnavy o stavbách z 9. února 1910, potvrzeného býv. uh. ministrem vnitra pod č. 81.583/1910/III f. o.

(Nález ze dne 24. listopadu 1934 č. 22.009.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.071/32, 11.431/34.

Věc: »Hubertus«, společnost s r. o. a Rudolf V. v T. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přípustnost odvolání ve věci stavební.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost, pokud odepřelo st-lům legitimaci k odvolání proti příkazu okr. úřadu k vystěhování; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 12. února 1932 uložil okresní úřad v Trnavě na základě § 44 městského statutu o stavbách č. 81.583/1910 nájemní-